

DÖDENS BÅT

Av LINNÉA OLSSON Foto MICHAEL JOHANSSON

Bakom brottarmasken döljer sig en svensk death metal-trummis som har åkt fyrhjuling i den mexikanska jungeln. Nu ska han åter gå ombord på kryssningsfartyget där 42 band spelar och festar i fyra dagar.

Följ med på **70 000 TONS OF METAL** – en flytande hårdrocksfestival i Karibien där det är helt naturligt att höra Saxons Biff Byford med skräck i rösten skrika:
– Ahh! Det är en haj i hissen!

Anders Schultz, trummis i Unleashed, fullständigt skriker i mitt öra. Framför oss lilar Exodus med volymen uppvriden till max. Ljudet är under all kritik, men det spelar ingen roll – stämningen är på en hysteriskt euforisk neandertalarnivå. Det är rent ut sagt ett jävla liv.
– Jag kom precis på något. Hur fan ska någon kunna höra om nödlarmet går?

Han har helt klart en poäng. Ett par timmar tidigare har bisarra scener utspelats på kryssningsfartyget Majesty Of The Seas. Drygt 2 000 överpeppade hårdrockare, med en berusningsgrad som snittar någonstans mellan lullig och dyngrak, har efter mycket om och men grupperats efter hyttnummer och radats upp för en obligatorisk säkerhetsgenomgång. I sin helhet tar detta runt 20 minuter. 20 minuter som en majoritet av gästerna hellre skulle vilja tillbringa i baren, vilket tydligt illustreras av ett öronbedövande skanderande:
– Ö! Ö! Ö! Ö!

När alkoholförsäljningen tog en tillfällig paus för detta ändamål utbröt hysteri bland gästerna och skräck hos personalen. Törsten kan inte beskrivas som annat än rovgirig. Ingen skulle kunna bry sig mindre om övningen. En bit bort står hela Malevolent Creation med var sin paraply-

drink i näven och flirtar ogenerat med en fnitterande säkerhetsinstruktör. Ramsan fortsätter:
– Ö! Ö! Ö! Ö!

Framför oss gestikulerar en man i flytväst och säger något ohörbart, antagligen helt avgörande för vår överlevnad. Totalt irrelevant tycker folkmassan som nu bytt slagord.

– Korvfest! Korvfest! Korvfest!

Det skålas, skrålats, skrattas och stojas. Folk är så taggade att de helt sonika skriker vadsomhelst rakt ut, åt ingen speciell. De ansvariga lyckas till slut inte hålla masken längre och bryter ihop över situationens absurditet. När nödlarmet ljudit över hela hamnen pekar flytvästmännen med hela armen upp mot libbåten som dinglar över våra huvuden. Det är den som vi ska uppsöka om det skulle bli krångel ute till sjöss. Kom ihåg numret, lyder uppmaningen. Vi tittar upp. Reaktionen låter inte vänta på sig:

– 13! 13! 13! Dödens båt! Dödens båt! Dödens båt!

Saxons bastante frontman Biff Byford fyrar av ett rosslande garv. Precis som resten av gästerna på 70 000 Tons Of Metal är han på strålande humör.

– Vi hade en roddare som föll överbord på en båt en gång. Han var rätt alkoholiserad. Å andra sidan

var han lite av ett rövhål också, så det är inte helt omöjligt att det var någon som puttade honom.

Resan som vi är på väg att ge oss ut på är den första i sitt slag – en fyra dagar lång hårdrocks-kryssning i Karibien, från Florida till Cozumel i Mexiko och tillbaka. 42 liveband turas om att spela i princip dygnet runt. Majesty Of The Seas är långt ifrån det största skepp som har sett Miamis hamn, men är ändå en imponerande syn med sina 268 meter i längd och tolv däck i höjd. Skutan är 19 år gammal och har en del skavanker. Rent inredningsmässigt är hon i ärlighetens namn inte mycket lyxigare än Finlandsbåtarna här hemma och samma murriga känsla infinner sig. Det estetiska temat går i guldfärg, glaskrystaller och heltäckningsmattor i brunt och gult.

Hon har dock en hel del på pluskontot: ett fullt utrustat kasino med allt vad enarmade banditer, blackjack och pokerturneringar heter, spa och fitnesscenter, lekstuga med dagispersonal för de små, ett sportområde med möjlighet till basket, klättervägg, löpspår, swimmingpool plus jacuzzi under öppen himmel, spelhall, bibliotek, taxfree-butiker samt ett antal olika restauranger vare sig man vill hugga in på buffé, kaka pizza eller beställa à la carte. Roomservice är tillgänglig dygnet runt. Barer finns det gott om och i praktiken behöver

»HUR FAN SKA
NÅGON KUNNA
HÖRA OM
NÖDLARMET
GÅR?«

Vilket väjer du på 30 000
Tons Of Metal? Bubbebad
eller Sabaton?

»DET ÄR
SÅ MYCKET
SPERMA PÅ
DEN HÄR JÄVLA
KRYSSNINGEN
ATT DET LÄR
SYNAS FRÅN
MÅNEN«

Unleashed trummis
Anders Schultz

Mikael Stenroos:
»Juset skänker mig
Dark Tranquillity.«

Volvod

Smashbuckle fick Bill
Byford att hoja till.

Testaments sångare
Chuck Billy avger sig
Ulf Jon Rönk.

man inte gå törstig en enda meter på hela fartyget. Av de 900 anställda ombord verkar hälften jobba med att eliminera minsta tecken på nykterhet, vare sig det är utanför hissarna, vid poolen eller mitt i publikhavet på konserterna.

Hyttpriserna sträcker sig från 6 359 kronor för en plats i den billigaste fyrbäddshytten till 21 530 kronor för den som satsar på den största tvåmannasviten med balkong. Inkluderat i priset är all mat. Ölen går loss på cirka 40 kronor och en drink är någon tia dyrare. De flesta gör det lätt för sig och köper »buckets«: sex flaskor i en isfylld hink. Ett par sådana fyllda med Corona är vad Dark Tranquillity kalasas på uppe på soldäck medan de väntar på att båten ska avgå.

- Du har redan bränt dig, påpekar någon och nickar mot Mikael Stannes rödlätta hy.

- Ja, vad tror du? Jag har varit ute i solen i mer än en kvart, svarar sångaren.

Han pekar mot en satt man i sexturistfrisyr, med magväska och tygmärken över hela kroppen.

- Det här är som Wacken till sjöss. Vi tänkte att det inte skulle vara så många tyskar här och så var den där snubben det första som vi såg.

Faktum är att Tyskland är det land som är näst mest representerat, efter USA och före Kanada. Totalt har det flugit in människor från över 40 nationer, däribland Saudiarabien, Kina, Peru och Dominikanska Republiken.

Tydligt är att banden själva ser den flytande festivalen mer som semester med ansvar snarare än jobb. Iklädd stråhatt, färgglad skjorta och med en mindre cirkus till cocktail i handen står Fear Factorys frontman Burton C Bell och njuter av livet.

- Trouble är helt klart det band som jag ser mest fram emot, men annars ska det mest bli jävligt kul att uppleva helheten, myser han. Vi kommer att gå på scen till tonerna av »The love boat«-vinjetten.

Voivods sångare Snake är skeptisk:

- »The love boat? Det hade varit coolare med »Hajen«!

Allt börjar med totalt kaos. Två poliser har skjutits till döds i tjänsten och begravningskorten har lett till att stora delar av Miamis gator har spärrats av. Detta innebär att lyftkranen som ska se till att hela scenbygget för poolscenen kommer på plats har fastnat i trafiken och blir tre timmar försenad. När båten fylls med människor är bygget fortfarande bara påbörjat. Dessutom är det ingen som riktigt har koll på hur golvet ska läggas - i fartygets 19-åriga historia har det helt enkelt aldrig använts. Stora stumpar sticker upp, livsfarliga för folk på fyllan. Folk är packade och ingen vet vad som gäller. Blind Guardians gitarrist André Olbrich står och hänger mot relingen och tittar uppgivet ut över kalabaliken. Det är meningen att Nevermore ska börja spela om ett par timmar.

- Det kommer inte att hända. Det här kommer inte att bli klart på väldigt, väldigt länge, suckar han.

Själva ska han senare samma kväll spela inne på teaterscenen Chorus Line Theater, som är en musikvänlig lokal med balkongplatser och dansgolv.

Vår ljudtekniker bara garvade när han såg kontrollbordet, flinar André. Men det spelar ingen roll. Det här ska bli en riktigt rolig och intressant resa.

Skeppet lämnar Floridas palmprydd kust en timme efter utsatt tid och Exodus agerar försökskaniner som första band till rakning.

- Det är så jävla mycket kuk på den här båten, klagar sångaren Rob Dukes mellan två låtar. Det

är så mycket sperma på den här jävla kryssningen att det lär synas från månen.

Könsfördelningen är mer jämlik än vad man först skulle kunna tro och uppskattningsvis 35 procent är kvinnor. Bland musikerna finns två tjejer: Epicas sångerska Simone Simons och Nevermores vikarie- rande basist Dagna Silesia. En stund efter Nevermores gig kommer gruppens gitarrist Jeff Loomis in i restaurangen Starlight, som är det tillhåll som ger skarpt kontrast till kryssningens klientel. 15 kypare i frack står uppradade innanför entrén, redo att uppfylla minsta önskan - vilket de också gör, tre i taget, och det hela är mer bökigt än effektivt. Vanligtvis är varken shorts eller linnen tillåtna i restaurangen, en regel som av uppenbara skäl har fått ge vika. Jeff är gravt påverkad när han glider ned vid bordet. Han har svårt att fokusera blicken och gömmer ansiktet i händerna flera gånger.

- Min flickvän hatar när jag dricker, säger han. Jag har inte haft sex på tre månader.

Är det inte läge att ta det lite lugnt med spriten då?

- Nej, det går inte att vara nykter när man är ute på sådana här grejer.

Någon i sällskapet drar ett skämt om Jeffs eventuella självbevakelsekvot. Gitarristen skiner upp.

- Det är det som vi alla har gemensamt, oavsett om man är rockstjärna eller inte: alla runkar vil!

Det är en smått bisarr stämning som får en abrupt isbrytare. Plötsligt stryps den sliskiga hissmusiken som hittills har ackompanjerat glasklirr och småprat. I stället dras det på ylände power metal och en av pingvinerna ser sin chans att leva ut en förmodad tvångstanke. Med en sällan skådad brist på precision framför han någon sorts ryckig robotdans blandat med sporadisk head-banging. Alla garvar åt kyparen och middagen fortlöper en smula mer avslappnat.

- Är du svensk? undrar Jeff. Jag är från Norge. Det ser man på min ljusa hy. Hur känner du dig? När det gäller livet i allmänhet alltså?

Förvirrad, mest.

- Då är vi två, skrattar han.

På väg från restaurangen springer Jeff på Troubles sångare Kory Clarke och hamnar i ett intimt samtal. På väg till Destructions gig på superlilla dansbandsscenen Spectrum kommer basisten och sångaren Schmier gläande.

- Ja, jag vet att jag ska spela, men var fan är det någonstans då? flinar han.

För Unleashed är det också förvirring i stället för musik.

- Det blir powertrio på den här resan, garvar Anders. Johnny följde inte med. Det blev lite, eh, krångel.

Johnny heter Hedlund i efternamn och är Unleasheds basist och sångare. Och Anders skämtar inte - frontmannen är tydligen kvar i Stockholm.

- Det blir två punkgig helt enkelt. Det finns inget mer att göra åt saken. Vi är helt klart mest punk på hela båten. Vår ene gitarrist Tomas (Olsson) tar hand om bas och sång och så tar vi in lite gäster. Det blir prima det här, ska du se.

I slutändan rycker Pat Henry och Alan Averill in på några låtar. Den förstnämnde går under namnet Admiral No Beard i piratthrashtrion Swashbuckle och den senare frontar irländska Primordial, men är ombord i egenskap av sångare i Twilight Of The Gods. Även detta Bathory-hyllningsband spelar med ofullständig sättning.

- Nick (Barker, trummor) har en gammal dom för rattfylla i Staterna och några grejer i sitt brittiska brottsregister, så han får helt enkelt inte komma in i landet, förklarar Alan.

Detta är långt ifrån de enda gästspel som tar

plats under kryssningens fyra dagar till havs. De flesta band spelar två set och med så mycket inbördes beundran och vänskapsband grupperna emellan är det många som tar tillfället i akt att göra inhopp. Allra gladast är Testaments sångare Chuck Billy som får chansen att dela scen med sin idol, den tyske gitarrhjärten Uli Jon Roth.

- Det är en sådan ära! Uli Jon Roth-eran är min favorit med Scorpions och jag har äntligen fått tag på originalpressningen av »Tokyo tapes«, som jag har letat efter hur länge som helst, säger Chuck och kramar om den 56-åriga virtuosen.

- För att vara helt ärlig vet jag inte så mycket om de andra banden, erkänner Uli och öppnar dörren till sin hytt.

Den har dubbelsäng och balkong med havsutsikt. Granne är Biff Byford.

- För egen del kändes det som en nödvändighet att spela två olika set, fortsätter han. Jag kände på mig att det skulle vara många Scorpionsfans här, så givetvis spelar jag mycket av det materialet.

Dag två tillbringas helt och hållet ute till havs. Fräschast på hela båten är Niklas Sundin och Daniel Antonsson, gitarrist respektive basist i Dark Tranquillity. Till tonerna av Týr tar de sig dagens första Corona i den strålande solen på pooldeck.

- Vi gick och la oss klockan åtta, säger Niklas. På kvällen alltså. Så man var uppe i ottan i morse och har tränat och käkat frukost.

- Alltså, vad är det för språk de sjunger på? frågar Daniel och nickar mot det färöiska folk metal-bandet.

- Engelska.

- Jaha.

Under oss ligger havets djup på nätta två kilometer.

- Rent statistiskt är det faktiskt större risk att man dör av att få en kokosnöt i huvudet än att bli uppäten av en haj, försäkrar Niklas.

Klockan är bara ett på eftermiddagen, men redan har Crippler, Dusk Machine, Agent Steel och Trouble hunnit spela. Förseningarna från kvällen innan är glömda och schemat har börjat om från noll. I merchandisebåset är det däremot lika kaotiskt. Kön ringlar sig lång och trycket är så pass överväldigande att personalen går ut i strejk. En annan orsak till sura miner är att barerna tog ned skylten framåt småtimmarna kvällen innan, helt i strid med eventets marknadsföring som proklamerat öppet dygnet runt. En man blev enligt uppgift så förbannad att han hotade med stämning och fick till slut köpa loss en back ö. Rätt ska vara rätt.

- Uli?

Två fans går frågande fram till en långhårig gitarrist med bandana och mustasch och skrattar sedan ursäktande när de inser sitt misstag. Det är inte Uli Jon Roth, utan Bruce Franklin från Trouble.

- Det har redan hänt tre gånger, skrattar gitarristen. Jag antar att jag får ta det som en komplimang. Uli är en hjälte och det finns definitivt värre människor att förväxlas med.

Han är inte den ende med en dubbelgångare ombord.

- Jag borde definitivt sätta Away på avlöningslistan, garvar Testaments gitarrist Alex Skolnick och nickar åt Voivods trummis som står med samma gräskalliga lugg som han själv.

- Det är jättemånga som har kommit fram och trott att jag är Alex och så har det alltid varit, säger Away. När vi spelade med Testament i Japan hände det konstant.

- Men det är faktiskt lite som att titta i en spegel, medger Alex.

»SLAYER
TRODDE ATT VI
VAR GALNA PÅ
RIKTIGT«

- Fast jag är snyggare, klipper Away av. André Olbrich har stått längst fram och tokdyrkat Sanctuarys fullsmockade gig på Spectrumscenen. Nu tar han sig för pannan av glädje.

- Åh, så bra! Det där var så bra att jag inte kan beskriva det med ord. Sanctuary är ett av mina favoritband och jag är jätteglad över att jag fick se det där.

En pillemarisk Schmier ansluter.

- Om jag och Blind Guardian är polare? Bara sedan 25 år tillbaka, garvar den ståtliga tysken och höjer glaset i en skål mot sin vän.

- Sodom och Kai Hansen är definitivt de som super värst av de som är här på båten, men Schmier är inte så dålig han heller, säger André.

I buffésalen sitter kanadensiska Voivod och laddar inför resans höjdpunkt.

- Raven var det absolut coolaste bandet som fanns när vi växte upp, säger Snake. De var en enorm influens för oss när vi började spela.

Det brittiska atletockbandet Raven ska stå på scen kvart över tre på morgonen. Än är det många timmar kvar och nostalgihistorierna flödar minst lika ymnigt som ölen.

- När vi började spela bodde hela bandet tillsammans under de tre första albumen, berättar Away. En av lägenheterna låg ovanpå en toplessbar. Det var ett ockuperat hus där en massa punkare bodde tillsammans med sina husdjur. De hade hur mycket djur som helst och alligatorer och illrar sprang runt. När vi flyttade in stod det ett gäng tjejer på taket och dansade topless. Det visade sig att det låg ett fängelse mittemot och så fort någon släpptes fri gick han raka

vägen in på baren och betalade för att kompisarna där inne skulle få sig en show. Vi var helt luspanka. Ett av våra knep var att köpa en burk jordnöts-smör och äta upp allt innehåll förutom lite längs med innerväggarna på burken som vi smetade ut. Sedan fyllde vi på med vatten och drog lott om vem som skulle få gå tillbaka till affären och byta. »Ursäkta, jag köpte fel märke.«

- Det hade jag glömt! garvar basisten Blacky.

- I en lägenhet var det kackerlackor överallt, ryser Snake. En gång när Blacky hade lagat mat var det kackerlackor i tomatsåsen. Det var därifrån vi fick inspiration till att skriva »Cockroaches«.

- När vi startade bandet repade vi i källaren på Snakes pappas kontor, säger Away.

Han hade ett försäkringsbolag. Vi röjde runt en hel del där nere, i full mundering med nitar och läder. Vi hade hemmagjorda rökmaskiner så att det skulle se coolt ut. Dessa måste ha satt i gång något larm, eller om det sipprade upp rök dit Snakes pappa satt, för när vi öste som värst hörde jag plötsligt hur gitarren och basen tystnade. Jag såg ingenting för all rök och fortsatte att trumma när jag hörde Snake pipa: »Hej pappa.« Jag minns det så väl, just hur musiken klingade av och Snakes röst när han hälsade på sin pappa, som möttes av det där infernet nere i källaren. Dessutom tror jag att Blacky hade bajsat på en bild av Blackie Lawless som låg mitt på golvet.

Det fnissas hejdlöst runt bordet.

- Så länge bandet har funnits har vi alltid fått höra att vi borde vara stöddigare och tuffare, men det är inte vår grej, säger Away. Vi är verkligen ett gäng pajasar.

- Fast Slayer trodde att vi var galna på riktigt en gång, minns Blacky. De var hemma hos oss

och rökte gräs på 80-talet. Jag pratade inte så bra engelska på den tiden, men jag förstod det mesta. Vi satt och festade och kom på att vi skulle visa dem en konstbok med HR Gigers målningar som vi hade fått i present av Tom G Warrior i Celtic Frost. När Slayer fick se den blev de livrädda och trodde att vi var ett gäng galna satanister.

På poolscenen är den tyska thrashtrion Sodom i full gång med trummisen Markus Freiwalds jungfrugig. Efter spelningen vill Bernemann Kost inte prata om vad som hände med deras förre trummis Konrad »Bobby« Schottkowski.

- Däremot vill jag prata om Markus, säger gitaristen. Han har bara repat med oss i två veckor och jag är stolt över hur bra han gjorde ifrån sig i dag.

- Jag med! skålar Tom Angelripper och sveper sitt glas.

Folk börjar vänja sig vid omgivningarna och är mer avslappnade än under dag ett. Stämningen är dock fortfarande skamlöst hedonistisk - som ett avsnitt av sunkprogrammet »Occuserat«, som brukades sändas på sena nätter på TV4 Plus, fast med heavy metal-tema. Blottade kvinnobröst ser man lite överallt och har man (ojtur springer man på mer än så - som fotograf Michael Johansson som hälsas god morgon av ett par som idkar oralsex längst uppe på soldäck.

Som svensk är man bortskämd med både lika-sinnade och konceptet hårdrockskryssning, vilket inte är fallet hos de flesta andra ombord. Här finns killar och tjejer från små hälor i det amerikanska hibebältet som upplever 70 000 Tons Of Metal som en dröm som besannas - att få slippa känna sig som en utböling och dessutom få chans att utbyta några ord och ett handslag med sina favoritband. Där håller marknadsföringen precis vad den lovar: det finns inget backstageområde, så när dag tre anländer känns det helt naturligt att heja på Kai Hansen vid kaffeautomaten.

- Av 2 000 personer har jag nog fotats tillsammans med 1 600, skrattar Blind Guardians gitarrist Marcus Siepen.

Uli Jon Roth?

Bruce Franklin?

»SODOM
OCH KAI
HANSEN ÄR
DEFINITIVT DE
SOM SUPER
VÄRST AV DE
SOM ÄR HÄR
PÅ BÅTEN«

Kai Hansen
»Livet är super!«

Saxon på
dubbelhyppdrag.

- Visst är det många som kommer fram och vill snacka, men det är också hela poängen med den här kryssningen. Att få en chans att hänga med fans och polare i en annorlunda miljö var en av anledningarna till att vi ville göra det här, säger Chuck Billy som tar sig en nypa luft och sol uppe på däck tolv, med utsikt över poolscenen.

Att banden trivs märks också i deras uppträdanden. Spelningarna präglas av en prestigelöshet. Flera band gör något exklusivt och både Saxon och Testament framför två av sina album i sin helhet, »Wheels of steel« och »Strong arm of the law« respektive »The legacy« och »The new order«. Förbjuden plockar upp sin forne trummis Paul Bostaph (Testament), ivrigt påbejd av en stor skara kolleger. Blind Guardian uppfyller många drömmar när Hansi Kürsch sjunger duett med Kai Hansen i låten »Valhalla« - precis som på 1989 års fullängdare »Follow the blind«. Och Iced Earth-gitaristen Jon Schaffer tillfredställer säkert någons vilda fantasi när han stegar upp på scen och tar Hansi, som han har bandet Demons & Wizards med, på pungen. Innan dess har amerikanen gjort en riktig fylleklassiker och deklarerat sin kärlek till sina tyska kompisar, toppat med kramkalas och pinsam stämning. Det befäster bara dörningen som råder: artist eller beundrare - gränsen är härfin och alla tillåts att göra bort sig.

En av medlemmarna i Finntroll sticker fram sin mobiltelefon och visar en bild på hur hans ytterdörr såg ut innan han lämnade Finland för Florida. På vardera sida står en snövägg nästan lika hög som dörningen och vägen som har skotats fram till entrén liknar snarare en tunnel.

Nu är det visserligen inte stekhet i Mexiko heller, men cirka 18 grader i luften är inte kattskit när man kommer från Norden. Från det att man stiger i land på ön Cozumel har man hela dagen till sitt förfogande. Vissa åker över till fastlandet medan andra nöjer sig med att shoppa turistprylar och hänga på stranden. Unleashed tar med sig ett tyskt tv-team och åker fyrhjulning i djungeln. När de kommer tillbaka har Anders Schultz på sig

Hawaiiskjorta, wrestlingsmask, stråhatt modell cowboy samt solglasögon och en cigg i käften. Gitarristen Tomas Olsson är även han, så att säga, klädd för ändamålet.

- Vi köpte skjortorna på fyllan i Miami. Det kändes som en skitbra idé. Jag köpte två, bara för att vara på den säkra sidan. Den andra har öglas som mönster.

Bredvid Majesty Of The Seas ligger ett annat kryssningsfartyg förankrat. Det är finare och inhyser många rika pensionärer. Flertalet av dem har stuckit ut huvudet för att storögt betrakta den långa raden hårdrockare som köar för att släppas tillbaka ombord. Längre fram i den andra kön är det någon som tröttnar och tar kommandot. Med bastant stämma ropar han:

- Okej allihop, är ni redo? Wall of death! Vi...

Han pekar på vår kö.

-... mot dem!

Han skruvar armarna mot tanterna på andra sidan. Stort jubel. Festen fortsätter.

Skeppet är satt på kurs tillbaka mot Miami och om blott ett dygn är det roliga slut. På poolscenen hyllar Twilight Of The Gods Bathory.

- Vi gillade Bathory så klart, men Quorthon gillade inte oss, berättar Voivods Away. Vi läste en intervju med honom i Metal Hammer där han sa att han var mycket bättre än Venom och att han definitivt var bättre än »Voishitvod«.

Ett stort antal signerings-sessioner betas av under kryssningens gång och även några regelrätta clinics. Uli Jon Roth håller i något som han kallar Sky Academy Seminar - en två timmar lång föreläsning som fokuserar på musik på ett djupare, mer andligt plan.

- Jag känner en person som har spelat med Uli, berättar Unleashed-Tomas. Plötsligt kunde Uli byta tonart mitt i en låt eftersom han kände att Jupiter ville det och så blev han förvånad när resten av bandet inte hängde med.

- Det var det som jag gjorde när vi spelade, säger Unleasheds gitarrist Fredrik Folkare. Kände ni

inte att planeterna ville att vi bara skulle spela i tonarten E?

Senare på kvällen kommer Uli in i det som har blivit skeppets självklara vattenhål för natt-suddande partyprissar - Boleros Tequila Bar. Här får man röka, vilket uppskattas av vissa, och sjunga karaoke, vilket uppskattas av alla.

- Visst anser jag mig vara ett medium, ler Uli. Jag har mediterat mycket genom åren, men nuförtiden kan jag försätta mig i det tillståndet när jag vill. Man lär sig att sätta på och stänga av den här förmågan. Jag får indikationer när jag är omkring andra människor, som ett grönt ljus eller en varningslampa. Om det blinkar rött vet jag att jag bör hålla mig borta från den personen.

Han är ett fridfullt inslag i tumultet. Det är sista kvällen och folk trycker gasen i botten.

- Jag vill hemskt gärna komma till Sweden Rock Festival i sommar, fortsätter han. Jag känner att det är dags. Men nu ska jag ta mig ett glas vin tror jag, eftersom ni har övertygat mig.

Vid bordet sitter en salig blandning av folk från Voivod, Dark Tranquillity och Sodom. På karokescenen står Rob Cavestamy från Death Angel, Tom Hunting från Exodus och Alex Skolnick och sjunger Eagles »Lyn' eyes«.

- Helt rätt, menar Burton C Bell som själv har varit uppe både en och två gånger. När man sjunger karaoke måste det vara en smörig låt, det är hela grejen.

Mikael Stanne är ett proffs och går direkt på överkursen.

- Jag brukar köra lite Rainbow och sådana grejer när det blir karaoke, säger han och puffar på en nyinköpt cigarr.

Tom Angelripper satsar i stället på ett säkert kort och river av »Ace of spades«. Långt senare kommer den storslagna finalen. Delar av Death Angel sluter upp med Jeff Loomis i Kool & The Gang-smällaren »Celebrations«. Vi är inte på Titanic. Vi är på 70 000 Tons Of Metal. Undergången som nalkas är inget isberg, utan gryningens ljus. Och musiken som spelar ända in i det sista är ingen sträckkvartett, utan ett gäng lyckliga hårdrockare. ■